

Sygn. akt V KZ 15/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

w sprawie **H. W.**

skazanej z art. 212 § 1 k.k. in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, bez udziału stron,

w dniu 25 maja 2017 roku

zażalenia skazanej

na zarządzenie sędziego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 15 lutego 2017r., sygn. akt II AKo [...],

o odmowie przyjęcia wniosku skazanej o wznowienie postępowania

prawomocnie zakończony wyrokiem Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 22 lipca 2016r., sygn. akt IV Ka [...],

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 19 kwietnia 2016 roku (III K [...]) H. W. została skazana za popełnienie czynu zabronionego z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

Sąd Okręgowy w Ś., po rozpatrzeniu apelacji H. W. oraz pełnomocnika oskarżycieli prywatnych, wyrokiem z dnia 22 lipca 2016 roku, uznał apelację skazanej za oczywiście bezzasadną, zaś apelację pełnomocnika oskarżycieli prywatnych uznał za słuszną jedynie częściowo, mianowicie jedynie co do kosztów.

W dniu 1 września 2016 roku skazana złożyła wniosek o wznowienie postępowania prawomocnie zakończony. Wniosek obarczony był brakami

formalnymi ze względu na niezachowanie wymogów z art. 540 § 2 k.p.k. oraz nie uiszczenie stosownej opłaty. W związku z tym Sąd Apelacyjny w [...], pismem z dnia 4 października 2016 roku, wezwał skazaną, na podstawie art. 120 § 1 k.p.k., do uzupełnienia stwierdzonych braków, w terminie 7 dni, pouczając jednocześnie H. W. o możliwości złożenia wniosku w celu ustanowienia adwokata z urzędu oraz zwolnienia od opłaty.

W dniu 26 października 2016 roku skazana złożyła odpowiedni wniosek, wobec czego 27 października 2016 roku wyznaczono jej obrońcę z urzędu celem sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania, bądź poinformowania Sądu w ciągu 30 dni o braku podstaw do sporządzenia przedmiotowego wniosku.

Ustanowiony w sprawie adwokat K. G. w dniu 12 grudnia 2016 roku poinformował Sąd Apelacyjny w [...] o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania, o czym powiadomiono skazaną, pouczając ją zarazem o możliwości ustanowienia obrońcy z wyboru do sporządzenia wniosku.

Ze względu na to, że w ustawowym terminie nie wpłynął wniosek o wznowienie postępowania sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego, upoważniony sędzia, zarządzeniem z dnia 15 lutego 2017 roku, odmówił przyjęcia złożonego przez skazaną osobistego wniosku.

Na powyższą decyzję zażaliła się skazana, wyrażając niezadowolenie z rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w W. jednocześnie wskazując na wystąpienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie H. W. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wniosek o wznowienie postępowania w sprawie prawomocnie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Ś., złożony przez skazaną H. W. obarczony jest brakiem formalnym z art. 545 § 2 k.p.k., który nie został uzupełniony w trybie art. 120 § 1 k.p.k., pomimo stosownych zarządzeń wzywających skazaną do usunięcia tego braku poprzez złożenie wniosku sporządzonego przez adwokata lub radcę prawnego.

Wskazać należy, że wbrew twierdzeniom skazanej na etapie postępowania odwoławczego nie doszło do uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k. Do tej okoliczności

odniósł się już upoważniony sędzia, rozpatrując kwestię przyjęcia wniosku H. W.. Analiza procedowania Sądu odwoławczego nie wykazała, aby doszło do naruszenia art. 450 k.p.k., zgodnie z którym udział stron innych niż prokurator oraz obrońcy ustanowionego na podstawie art. 79 i 80 k.p.k. w rozprawie apelacyjnej jest obligatoryjny tylko wtedy, gdy prezes sądu, lub sąd uzna to za konieczne (art. 450 § 2 k.p.k.). Skazana H. W. rzeczywiście nie była obecna na rozprawie odwoławczej w dniu 18 lipca 2016 roku, ale po pierwsze, usprawiedliwiając nieobecność, nie złożyła zarazem wniosku o nieprzeprowadzenie rozprawy bez jej obecności, co zgodnie z art. 117 § 2 k.p.k. nie zwalniało Sądu z przeprowadzenia rozprawy, a po drugie z akt sprawy nie wynika, aby Sąd uznał obecność skazanej za niezbędną, co także nie tamowało przeprowadzenia rozprawy odwoławczej pomimo nieobecności skazanej.

Procedowanie w kwestii odmowy przyjęcia wniosku, sporządzonego osobiście przez skazaną, było w pełni prawidłowe, zaś wobec faktu, że w sprawie nie wystąpiła żadna z bezwzględnych przyczyn odwoławczych, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k. zarządzenie sędziego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 lutego 2017 roku należało utrzymać w mocy.

Na uwagę zasługuje forma, w jakiej procedował w sprawie wznowienia z urzędu upoważniony sędzia. Co prawda stwierdzenie braku podstaw do wznowienia postępowania z urzędu powinno przybrać postać postanowienia, jednak, uwzględniając regułę interpretacyjną z art. 118 k.p.k., należało punkt 2 zarządzenia potraktować, jako odstępianie od skierowania sprawy w tej kwestii na posiedzenie, na co zażalenie nie przysługuje. Niemniej zaprezentowany w tym zakresie w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia punkt widzenia zasługuje na aprobatę.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.